

PŘÍBĚH

JESKYNĚ TROLLŮ NA MALÉM DÍMUNU

Lidé z Hvalby mívali ve zvyku navštěvovat ostrov Malý Dímun, aby tam lovili tuleň. Časem toho ale nechali, protože se jim při každé návštěvě někdo ztratil. Jednoho pěkného podzimního dne o žních, když se lidé vespolek bavili na lukách, se jich kněz zeptal, proč už se nevydávají na lov tuleňů. Vysvětlili mu, že na lov nejezdí, protože při každé výpravě na pobřežní skaliska se jeden z nich ztratil. Farář prohlásil, že pokud se budou chtít na lov znovu vydat, pojede s nimi.

Vyrazili tedy opět na cestu a připulili pod srázy Malého Dímunu. Farář se dvěma muži vystoupali od pobřeží k jeskyni, a tam objevili dveře a v nich klíč. Farář odemkl. Uvnitř seděla u ohně zamračená a rozmrzelá bytost. Měla ženskou podobu a při každém pohybu z ní dýmal popel. Kromě ní nebylo nic vidět. Farář sáhl do kapsy a — smůla! — zapomněl s sebou vzít knihu. Vrátili se tedy k lodím a farář požádal veslaře, aby ho rychle odvezli domů pro knihu.

Muži se opřeli do vesel, tak jak byli — bez šál a čepic. Když se vrátili na ostrov, vyzval farář své dva průvodce, aby se s ním opět vydali vzhůru k jeskyni. Šli stejnou cestou jako posledně. Farář otevřel další dveře

pověsti

a spatřil dvě bytosti, napohled strašně neotesané a zlověstné. Na zemi seděl spoutaný člověk; měl bílé vlasy a vousy a s úšklebkem civěl na příchozí. Farář se těch pohanů zeptal, zda tu není někdo z jeho farníků. Odpověděli, že ne. Pohrozil jim knihou a přikázal, ať řeknou pravdu. Teprve pak se přiznali, že zabili všechny zmizelé lovce tuleňů, ze kterých zbyl už jen tenhle muž na podlaze. Farář a jeho průvodci se shodli, že nemá smysl muže brát s sebou, protože už zcela ztrollovatěl, a vyrazili zpět.

Obryně se vrhla ke dveřím, aby jim zabránila v odchodu, ale farář ji odkopl stranou. Řekl svým společníkům, ať jdou napřed, že půjde za nimi jako poslední. Když vyšel ven, zabouchl za sebou dveře. Pak se společně vrátili k lodi pod útesem, nastoupili na palubu a vypluli. Kousek od břehu nechal farář člun na chvíli zastavit. V tu chvíli se z jeskyně ozvalo dunění, pištění a vřískot. Skála se na ty pohanské stvůry zřítla a farář ji zařikal, aby trollové uvnitř zemřeli. Lidem řekl, že od nynějška mohou vyrážet na skaliska v božím míru, kdykoli budou chtít, a nic jim neublíží. A tak tomu i bylo. O dva roky později se však na tuleň skály sesulo kamení, kterému se dnes říká Nové suťoviště. To prý byla pomsta trollů.

WEB: www.volny.cz/sihhasapa
vysl: 4. 5. 2022

Ilustrace: Testárka fotky: Canon S120
e-mail: sihhasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

389

SIHÁČEK

květen 2022

CO SE STALO

Jak to zvládáme

20. 4. — bylo zataženo, ale teplo a nepršelo. Schůzku jsme strávili téměř celou venku.

Dlouhodobá hra před nás postavila úkol, získat zpět své zbraně, takže — získání zbraní. Museli jsme porazit druhého strážce, připoutat ho na lavici a potom si odnést svůj meč.

Blíží se doba oddílové střelecké ligy, takže jsme, poprvé letos, střelili ze vzduchovek. Cílem byly panáčkové střelnice. Nakonec se každému podařilo trefit alespoň jednou.

Pokračovali jsme souborem s mečem. Vytvořili jsme dvojice a hrálo se na počet doteků mečem v oblasti trupu. Dvojice se během času proměňovali. Následoval boj jednohých. Rozdělili jsme se na dva týmy, a ty proto sobě zápasily. Tým, který měl poslední na jedné noze, získal bod. Potom jsme si zahráli ještě běhovou hříčku »prodej roh«, ano zaběhali jsme si docela dost.

Nakonec jsme uklidili a rozdali si nové číslo oddílového časopisu a pro ty co nedostali i pozvánky na akce do konce dubna.

23. 4. — byla kvalifikace ve hře **Osadníci z Katanu**. Kája ml. vyhrála kategorii juniorů.

27. 4. — se na obloze honily mraky, bylo teplo a nepršelo. Schůzku jsme strávili venku.

V rámci dlouhodobé hry, nás místní při útěku na loď dostihli, a tak jsme museli zahrát několik partií ve hře »Pohárky«. Vedlo se nám dobře, takže pokračujeme dále s lodí naplněnou spoustou zboží, které jsme získali za „rybu spilou“.

Další část schůzky jsme věnovali střelbě, tentokrát z »pistole na špalíky«. Opět bylo potěšující, že každý se trefil alespoň jednou.

Následovalo několik kol »běhu přes lávu«. Pomocí desek jsme překonávali nebezpečné území. Kdo se dostal první na ostrov uprostřed ulovit křečka nebo morčátko.

Potom jsme si ve dvojicích »házeli hadrákem«, a postupně se přitom vzdalovali. Nakonec jsme si házeli i syrovým vejcem.

Jako poslední jsme si zahráli »vybíjenou — vracečku«. Protože čas se přiblížil k závěru schůzky, předali jsme těm, kteří minule nebyli pozvánky na víkendové akce a rozešli se k domovům.

